

HEGEDŰS ISTVÁN:

A tűz és a bokor

Jól válaszsd meg a barátod,
Mert rosszul jársz, majd meglátod.
Majd meglátod, hogy miképp:
Olvasd el e versikét.

Tűzrakás ég kint a réten,
Egy kis bokor közelében;
Valamelyik pásztor ember
Hagyta ott a paraszat,
És ég már csak küzdelemmel,
Ami élő tűz maradt;
Nem lobog már fel a lángja,
Se nem pattog a szikrája,
Vörös szeme erőlködve
Pislog be az esti ködbe.

Kétségbe van esve végképp
Tűz koma, hogy látja végét.
Néz hát egyszer még a tájra,
Mint aki már haldokol,
Akkor látja, hogy ott áll a
Közelében egy bokor.
S megszólítja: „Hej, bokorkám,
Kökénybokrom, mi bajod?
Gallyad fonnyadt, lombja fogytán,
S magadat úgy elhagyod!
Látom rajtad: minden ágad
Didereg...
Ennek a bús véznaságnak
Oka ugyan mi lehet?”
A bokor meg felel búsan:
„Hogy bajom van, az biz’ úgy van!
Megjött az ősz, tépi lombom,
S állok én itt kopár dombon.
Innen szél tör, onnan dér lep –
Hogyne volnék beteg, kérlek?”
„Csak az a baj?” – a tűz bámul, –
„Kirántalak én nyavalyádbúl;
Ha meleg kell, van az nékem,
Hiszen az a mesterségem;

Csak egy zugom lenne nálad,
Hol magamat meghúzhassam,
Melengetném minden ágad
Rögtönösen, nem is lassan.
Nem hiszed?
Hisz’ ismered a tüzet!
Kérdezd meg az üvegházat,
Az a legjobb magyarázat;
Abban minden kényes növény
Épen marad meg a tövén,
A tél akármilyen zord is,
Hogyha havat, jeget hord is!
S miért van ez? Oka ennek
Mi lehet?
Mert ott télen át tüzelnek,
A tűz ad ott életet.”

Nos, a bokor hebehurgyán
Kap a szón s ráhagyja: „Úgy ám!”
És azonnal befogadja
Tűz komát,
Legjobb zugát a harasztba’
Tüstént annak adja át.
A tűz pedig fogja-kapja,
– Mint azt kiki gondolhatja, –
A harasztba belefal
S kezdődik a hajahaj!
Lángol már a bokor szára,
Majd a gally is nemsokára,
Majd az ág,
Majd fut a tűz éhhel-lobbal
Sziporkázó vigalommal
Az egész kis bokron át.
Egy szó, mint száz: az a vége,
Hogy a bokor porrá ége.
(1896/46.)